

Miladım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Mart 2014

Ömür nihayete ermeden söyleyecek söz tükenmez bende: Anlaşılalım ya da anlaşılmayalım, duyumsanayım ya da duyumsanmayayım...

Zor oldu senden sonra, yeniden birilerine güvenmek çok zor hem de. Hele ki o yıkık binayı en baştan inşa etmek... Öyle ki; enkazı bile yerden kaldırıp, kırıkları dökükleri süpürmek kaç seneye mal oldu.

Sene mi, ömür mü kardeşim?

Kardeşim evet, canım ve dostum. Hoş değil mi bunca sıfatı yan yana getirip sevdiğin birine mal etmek. Ya şimdi...

Kimine göre zordur sevmek. Hele ki en çok kendini seviyorsa insan. Az egosantrik değildin hani. Gerçi asla yüzleşmedin kendinle her ne kadar hep bunu vurgulasan da...

Hele ki güvenmek: Doğrusu çoktan silmiştim güven duygusunu.

Ve derken karalamaya başladım kendimce. Karaladığımı bile bilmezken, yazıyorsun, yazabiliyorsun dedi insanlar.

Yazmak ve ben: Aslında keşfetmediğim bir yönümdü daha doğrusu yönümmüş. Bilmiyordum böylesi bir tarafım olduğunu. Zira çok farklı meydanlarda idi verdiğim mücadele. Bir anda kendimi yazarken buldum işin açıkçası.

Derken yazma ivmem arttı. Tanrım, nasıl da onca şey birikmiş içimde. Yazdım ve anlattım, dertleştirdim kendimle ve paylaştım... Ve derken içimde gizli saklı ne varsa serdim ortaya. Alnım açık, yüzüm pak, arkadaşım; sen de bilirsin bunu. Zira gizlimiz saklımız yoktu seninle. Aslında benim yoktu da, senin sonradan çıktı ortaya neler neler sakladığın. Ve tüm nihai duyguların ortaya çıktı sonunda her ne kadar hala inkar etsen de. Ve derken seni kaybettim. Hayır, hayır sen beni kaybettin...

İşte en acısı: Yaşarken gömmek seni ve içimdeki tüm çiçekler boynunu büktü.

Sevgimle suladığım o eşsiz çiçek bahçem: Renk renk güller, karanfiller, nergisler, bakmaya kıyamadığım laleler, beyaz ve sarıpatalyalar. Ve severek baktığım o hercai menekşe: Hani sen almıştın bana, şu baş ucumda sakladığım... Senden sonra o da ölüp gitti, senin gibi. Bana doğum günü hediyeledi, bilmem hatırlar mısınız?

Belki de aşırı güneş yaktı canını ya da oldukça ihmal ettim onu, tıpkı benim ihmal edildiğim gibi. Çiçekler bile konuşmaya muhtaç iken, halim içler acısıydı senden sonra...

Kaçtım kaçabildiğim kadar ama nereye kadar. Ve sığındım annemin eteklerine. Yumдум gözlerimi, saatlerce hapsettim kendimi o dipsiz karanlığa; günlerce hatta aylarca.

Sığındım Allah'ıma, akıllara zarar anlayacağın halim...

Kaçtım ve yazdım...

Yazdım ve kaçtım...

Yandım ve nihayetinde yakalandım...

Yakalandığım ne bir yağmur idi ne de fırtına. Hoş bir esinti yalayıp geçti yüzümü.

Kendimle yüzleştım geçen zaman zarfında. Ne çok bilmediğim yönüm varmış meğer.

Ve gördüm ki; kocaman olmuşum; hatta bin yaşında. Düşünsene içimde ufacık bir kız çocuğu oysa ki gelmişim ta bin yaşına.

Nasıl istersen öyle addet: Mutlu, mutsuz, karasız, aptal, saf, iyimser ya da kötümser.

Ve gördüm ki hala vazgeçememişim insanlardan...

Sen yaktın bu sefer yanımda ve ben en büyük dersimi almıştım hayattan daha önceleri almış olduğumu sansam da. Kaç cilt ansiklopedi okumuş olsam da bu kadar detaylı ve vurucu bir hayat dersi alamazdım. Ve senden aldığım o derin darbe.

Senin yokluğunda sığındıklarım: Kimi itekledi, kimi konuştu, kimi sayıp sövdü, kimi kol kanat gerdi.

Ya sonuç: Sence, arkadaşım?

Belki farkında değilsin ama biliyorum ki sen de bocalıyorsun. Eh, ne de olsa diğer yarımydın: Anlayacağın senden sonra gerek benim gerekse senin kayıp giden ellerimizden birbirimize ait yarılarımız.

En çok neye şaşırıyorum biliyor musun? Bunca senelik yoğun sevgi nasıl oluyor da bir anda nefrete dönüşebiliyor? Ve bu nefret senin tarafından geliştirildi her ne kadar bunu kendine itiraf edemesen de.

Ve biliyorum ki; duyduğun bu nefretle döndün sırtını bana, acımasızca. Aslında acımasız yönünü defalarca göstermiştin ban geçtiğimiz yıllarda her ne kadar ben görmezden ve anlamazdan gelmiş olsam da.

Senden nefret etmeyi çok isterdim ama inan ki beceremiyorum. İşin açıkçası hiçbir şey hissetmiyorum sana karşı, kırgınlığın haricinde.

Zaten başıma ne geliyorsa bu akılsız başım yüzünden geliyor ya.

Kim bilir, nerelerdesin? Hoş ilgilenmiyorum artık zira asla kesişmeyecek yollarımız bundan sonra.

Biliyor musun, sana duyduğum bu derin sevgiyle en az yüz çocuk büyütürdüm. Bilirsin, sevmek kolaydır benim için. Hele ki çok sevdim mi ve değer verip takdir edip başımın üzerine yerleştirdim mi...

Bu satırları yazıyor olmam sana yeni bir şans tanıyor olacağım anlamına gelmesin. Gecenin bir yarısı konuşmak istedim ve döktüm içimi, kalemim ve kelimim el verdiğiince.

Sevmek mi zor gitmek mi, karar ver.

Çokluk mu hiçlik mi...

Ve vazgeçemediklerim...

Senden önce, senden sonra.

Yazmaya başlamazdan önce ve sonrası.

Anlayacağın miladım benim yazmak.

Sev ya da nefret et. Ben yine eski benim: Bir cebimde ümitlerim ve diğer cebimde her yere ve her gönle ektiğim sevgi tohumlarım.

Biliyorum ki; er ya da geç açacaktır o sevgi çiçekleri ekili olan gönüllerde.

Sevmek zor olmasa gerek, en azından benim için...